

Stížnost poukazuje dále na ustanovení § 198 plat. zák. a dovozuje z něho, že i soudce trvale neb dočasně pensionovaný při reaktivaci převádí se do nového platu podle části VII. plat. zák., a že kdyby názor žal. úřadu, že jde u st-le o povýšení, byl správným, byl by na tom soudce ve výslužbě lépe než soudce v činné službě, kdyby byl po resystemisaci reaktivován. Leč námitka tato přehlíží, že § 198 plat. zák. má na zřeteli jen takové soudce reaktivované, kteří odešli do výslužby (trvalé nebo dočasné) před účinností plat. zák. č. 103/1926 Sb. a nebyli proto dosud na platový systém tohoto zákona převedeni. — — — —

Č. 12.206.

Zaměstnanci veřejní. — Vojenské věci: * Zákonný dědic po ovdovělém vojenském gážistovi, který sice hradil pohřební útraty, avšak zdědil po zemřelém částku tyto útraty převyšující, neobstaral pohřeb »na vlastní útraty« ve smyslu § 91 odst. 3 zák. č. 76/1922 Sb. a nemá z tohoto titulu nároku na úmrtné.

(Nález ze dne 12. prosince 1935 č. 20.135/35.)

Prejudikatura: Srov. Boh. A 6201/27 a Budw. 11.061/15 A.
Věc: Marie Č. v P. proti ministerstvu národní obrany o úmrtné.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Podáním z 23. června 1932 oznámila st-lka vojenské pens. likvidatuře v Praze úmrtí svého otce Antonína Č., evidenčního kapitána v. v. v P. Uvedla, že výlohy spojené s jeho nemocí a výlohy pohřbu sama hradila, a žádala ve smyslu § 80 odst. 3 vl. nař. č. 113/1926 Sb. o poukaz úmrtného.

Žal. úřad nař. výnosem vyzval vojenskou pens. likvidaturu v Praze, aby st-lku zpravila, že »nemůže vyhověti její žádosti o povolení výplaty úmrtného po jejím otci, protože nárok na úmrtné nijak neprokázala. Podle § 91 zaopatř. zák. č. 76/1922 Sb. mají na úmrtné nárok, není-li tu vdovy, manželské děti (potomci), které byly v opatrování svého otce až do jeho smrti, resp. manželské děti, které obstaraly otci pohřeb na vlastní útraty nebo ho ošetřovaly před jeho úmrtím. Žadatelka, která jest rozena 23. listopadu 1887 a jest výdělečně činná, neprokázala, že ošetřovala svého otce v době jeho úmrtí, ani že ho ošetřovala před jeho úmrtím a že pohřební výdaje hradila ze svého. Otec žadatelky zanechal po své smrti jmění a podle odevzdací listiny, vydané okresním soudem v P., ustanovil žadatelku testamentární dědičkou. Soud jí pak jako testamentární dědičce pozůstalost vydal. Zanechal-li její otec jmění, mohly býti pohřební výdaje hrazeny z pozůstalosti. Žadatelka ani opak netvrdí, ani neprokázala jinak, že pohřební výdaje hradila výlučně ze svého. Jestliže tedy nehradila výlohy pohřební ze svého, nemá zákonitého nároku na úmrtné, leda že by prokázala, že svého otce ošetřovala před jeho úmrtím až do jeho smrti. Slovy těmi lze rozuměti ošetřování v nemoci, jež skončila smrtí. Žadatelka však své tvrzení, že otce ošetřovala až do jeho smrti, neprokázala, naopak sama v žádosti potvrzuje, že její otec

byl tři měsíce před úmrtím ošetřován v divisní nemocnici 2 v P., kde také podle zápisu v úmrtním listu 8. června 1932 zemřel.»

Rozhoduje o stížnosti, řídil se nss těmito úvahami:

Zák. č. 76/1922 Sb. o vojen. zaopatř. požitcích stanoví v § 91 odst. 2, že nárok na úmrtné má především vdova, načež v odst. 3 praví: »Není-li vdovy, náleží úmrtné nerozdílnou rukou manželským (legitimovaným) potomkům, kteří byli v opatrování zemřelého, není-li ani těch, manželským (legitimovaným) potomkům, kteří obstarali pohřeb na vlastní útraty nebo ošetřovali zemřelého před jeho úmrtím.« Z ustanovení toho je zřejmo, že zákon přiznává manželským potomkům, kteří nebyli již v opatrování zemřelého, tedy i dětem jeho, nárok na úmrtné jen za předpokladu, že 1. buď obstarali pohřeb na vlastní útraty, nebo 2. ošetřovali zemřelého před jeho úmrtím.

Nař. rozhodnutí, jak z obsahu jeho patrně, odepřelo st-lce jakožto dceři zemřelého nárok na úmrtné pro nedostatek důkazů o splnění předpokladů obou eventualit a odůvodnilo v případě eventuality zmíněné pod č. 1. zamítavý svůj výrok tím, že dostalo se st-lce jakožto testamentární dědičce po otci jmění, z něhož mohly býti výlohy pohřební hrazeny.

Proti zamítavému výroku v případě eventuality druhé neformuluje stížnost žádné stížní námitky a nemohl se proto nss touto částí nař. rozhodnutí vůbec zabývat a její zákonitost přezkoumávat. Pokud se týče nároku na úmrtné z důvodu prvního, vytýká stížnost nař. rozhodnutí po stránce formální — — — vadu řízení, již spatřuje v tom, že prý nař. rozhodnutí zjišťuje v odporu s účtem pohřebního ústavu města P. z 18. srpna 1932, st-lce adresovaným a kvitovaným, že pohřební výlohy za svého otce neplatila ze svého.

Výtku tuto neshledal nss důvodnou. Zmíněný účet tvoří sice důkaz o tom, že st-lka sama hradila výlohy pohřbu, ale neposkytuje žádného podkladu pro odpověď na otázku, z jakého pramene byly prostředky, jimiž st-lka výlohy uhradila, zda plynuly z vlastního jmění st-lčina (»ze svého«), či z pozůstalosti po jejím otci, resp. odjinud. Dospěl-li tedy žal. úřad k úsudku, že nehradila nákladů pohřebních výlučně ze svého, nelze v tom shledati odpor se spisy, resp. s účtem shora citovaným.

V meritu věci vytýká stížnost nezákonnost proto, že prý výklad, který dává žal. úřad ustanovení § 91 zák. č. 76/1922 Sb., jest příliš úzký a v rozporu se smyslem ustanovení toho. Podle výkladu toho příslušelo by úmrtné jiným osobám než vdově pouze v tom případě, neza- nechal-li zůstavitel vůbec žádného jmění, takže by ani pohřební výlohy nemohly býti kryty, kdežto prý úmyslem zákonodárců bylo poskytnouti tomu, kdo zaplatí skutečně ze svého výlohy pohřební bez ohledu na to, dostane-li něco z pozůstalosti, určitý ekvivalent za tento okamžitý náklad, ztrátu úroků a t. d. St-lka prý také platila pohřební výlohy, aniž v té době věděla, bude-li z pozůstalosti po otci něco dědit. Otec neza- nechal posledního pořízení, k dědictví byli povoláni i sourozenci a teprve později při projednávání pozůstalosti se vzdali dědických nároků, ne- mohla proto st-lka v té době pozůstalostním jměním disponovati a pla- tila tudíž pohřební výlohy ze svého.

Ani v tomto směru nemohl nss uznati stanovisko stížnosti správným. Okolnost, kdy st-lka platila náklady pohřební a zda v té době mohla

znáti výsledky projednání pozůstalosti, jest pro otázku, zda obstarala pohřeb zemřelého »na vlastní útraty« ve smyslu § 91 zák. č. 76/1922 Sb. zcela nerozhodna, neboť rozhodujícím jest, zda to, co musela platiti, došlo úhrady ve jmění pozůstalostním st-lce případlém. Jak bylo vysloveno a odůvodněno již nálezem tohoto soudu Boh. A 6201/27, hradí »ze svého« útraty pohřbu jen takový dědic, jehož majetek se hrazením útrat těch trvale o tyto útraty zmenšil, aniž se mu dostalo úhrady z majetku osoby zemřelé. Jinými slovy »ze svého« nehradí útrat, resp. »na vlastní útraty« neobstaral pohřeb dědic, který po zemřelém jako dědic neb odkazovník dostane částku těmto útratám se rovnající nebo útraty ony převyšující.

Na názoru v cit. nál. uvedeném setrvává nss i v daném případě a odkazuje podle § 44 jedn. ř. na bližší odůvodnění onoho nálezu. Na věci nic nemění, že cit. nálež týkal se úmrtí učitele národní školy podle § 32 zák. č. 274/1919 Sb., kdežto v daném případě jedná se o úmrtí po vojenském gážístovi podle § 91 zák. č. 76/1922 Sb., protože ustanovení obou zákonů se podstatně od sebe nijak neliší a dlužno proto pojmy v nich použité také stejně vykládati. Vždyť pojmem »na vlastní útraty« v § 91 nechtěl zák. č. 76/1922 Sb. nic jiného vyjádřiti, než co v příčině té normovalo zákonodárství pro civilní zaměstnance státní v § 65 odst. 2 a 3 služ. pragm. č. 15/1914 ř. z. slovy: »z vlastních prostředků«, nebo co vyjádřeno v zák. č. 274/1919 Sb. v příčině učitelů škol národních výrazem: »ze svého«, jak potvrzuje i dův. zpráva k vlád. návrhu zák. č. 76/1922 Sb., č. tisku 2424/1922 posl. sněm. N. S., uvádějíc k § 91, že »výplata úmrtího upravena podle dosud platných zásad a v souladu s ustanoveními platnými pro civilní státní zaměstnance« (srov. též Budw. A 11.061/15). Z toho vyplývá, že názor stížnosti, že st-lka hradila výlohy pohřbu svého otce »ze svého«, resp. »na vlastní útraty«, ač se jí dědictvím po otci dostalo jmění převyšujícího útraty pohřební, jest mylný. Bylo proto stížnost pro její bezdůvodnost zamítnouti.

Č. 12.207.

Samospráva obecní: * Byla-li nezákonným způsobem předsána dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí z jednotného převodu dvou nemovitostí, ač převod jedné z nich dávce nepodléhá, vypočítává se dávka, kterou je straně vrátiti, tak, že se z původní předsané dávky odečte dávka, která by při samostatném předpisu připadla na převod dávce podrobený.

(Nález ze dne 12. prosince 1935 č. 20.139/35.)

V ě c: Robert P. v B. (adv. Dr. Antonín Kulhánek z Prahy) proti zemskému úřadu v Bratislavě o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nálezem tohoto soudu ze 6. dubna 1933 č. 6095/33 (Boh. A 10.479/33) bylo vysloveno, že převod parcely č. 2777 v B.